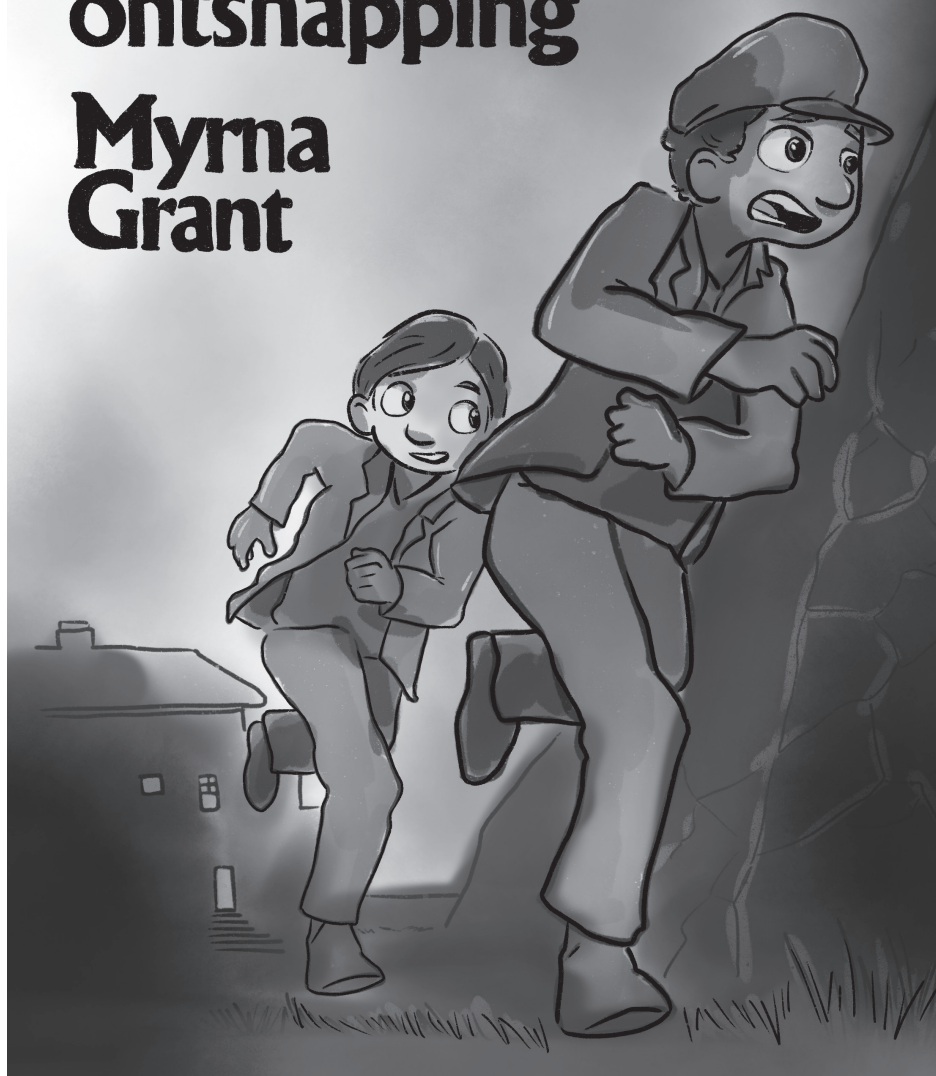

iwan **en de gewaagde** **ontsnapping**

Myrna
Grant

IWAN EN DE GEWAAGDE ONTSNAPPING

Copyright © 1976 Myrna Grant

Oorspronkelijke titel: Ivan and the Daring Escape

Copyright Nederlandse vertaling © 1977 Uitgeverij Gideon

Auteur: Myrna Grant

Vertaler: Toos Rosies-Graaff

Tekstbewerking: Albert Wonink en Uitgeverij Gideon

Omslagontwerp en illustraties: Arjen Niezen, cartoonsenzo.nl

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: 1977

Tweede, herziene druk: september 2025

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-274-0

NUR: 282, 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. Bedreigd door de geheime politie	7
2. Pjotr verdwijnt	13
3. Iwan gaat op onderzoek uit	18
4. De geheime agenten gefopt	23
5. Het plan	29
6. Plotseling angst	34
7. Laat bezoek	39
8. Iwans vergissing	43
9. De loerende vreemdeling	50
10. De vlucht	56
11. Een boodschap van Pjotr	61
12. Binnen de poort	66
13. Pjotr moet vluchten	74
14. De geheime gang	80
15. Nikolaj	85
16. Papa's dringende advies	92
17. Contact	97
18. Hereniging	103
19. In de val	108
20. Onverwachte blijdschap	113
21. Nikolaj speelt luistervink	119
22. Iwan onderhandelt	125
23. Thuiskomst	132
 Verklarende woordenlijst	 141

Normaal raakte Iwan helemaal opgewonden als hij de eerste tekenen van de lente zag. Net als veel andere mensen vond hij wel eens dat de winter veel te lang duurde en dat het wel leek of het nooit lente zou worden. Iwan maakte de lange voettocht naar de oevers van de rivier de Moskva, waarnaar de stad Moskou was genoemd. Terwijl hij over de hoge en eindeloos lange stenen muur langs de rivier hing, rook hij aan de geur van het smeltende ijs dat de lente nu toch echt in aantocht was.

Hij zocht altijd een bepaald plekje op, van waar hij de gouden koepels van het Kremlin kon zien schitteren in het bleke zonlicht. Hij hield van Rusland! Als hij daar zo bij de rivier stond, werd hij soms overweldigd door het verlangen iets heel moois en goeds te doen.

Maar vandaag, nu hij weer op zijn geliefde plekje stond, was zijn hart loodzwaar. Zelfs de vragen die hem dagenlang hadden beziggehouden, waren op de achtergrond geraakt. Alleen de feiten stonden hem nu voor ogen.

Dominee Katsjenko, één van de beste, vriendelijkste christenen die Iwan ooit had ontmoet, was naar een gevangenkamp gestuurd. Hij was veroordeeld tot drie jaar werkkamp, op grond van een valse aanklacht. Hij was gestraft wegens landloperij, omdat hij weigerde

te werken in de Sovjet-maatschappij, en in plaats daarvan geld aannam van andere mensen. Dit was een ernstig vergrijp, als het waar was. Maar iedereen wist dat alle predikanten van de kerk waartoe Iwan behoorde een baan hadden in één van de fabrieken of maalderijen die Moskou het centrum van alle Sovjet-industrie maakten.

Iwan pakte een stuk smeltend ijs van de stenen muur en smiet het boos in de rivier.

Dominee Katsjenko was de vader van zijn vriend Pjotr. Pjotr zou dadelijk ook naar de rivier komen. Iwan draaide zich om, leunde tegen de muur en keek de straat in. Hoewel de smeltende sneeuw de straten vreselijk modderig maakte, eiste de wet dat de auto's en vrachtwagens in Ruslands hoofdstad toch schoon waren. Iwan keek naar de glimmende voertuigen en luisterde naar het geluid van de banden op het natte wegdek. Hij was blij dat hij even aan iets anders kon denken.

Na een tijdje keerde hij zich opnieuw naar de rivier en gaf zich weer over aan zijn droevige gedachten. Wat moest hij tegen zijn vriend zeggen? Waarom wilde Pjotr hem speciaal vandaag spreken? Steeds opnieuw keerden zijn gedachten terug naar dat vreemde en angstige incident dat had plaatsgevonden na de rechtszaak. Nadat dominee Katsjenko veroordeeld was, brak er in de rechtszaal een enorm tumult los. De gelovigen protesteerden en riepen dominee Katsjenko

bemoedigende woorden toe. Andere christenen drongen naar voren om hem te omhelzen of hem bloemen te geven, die ze onder hun jas mee naar binnen gesmokkeld hadden. Papa huilde. Iwan raakte papa kwijt tussen de dringende mensen. Plotseling voelde hij dat iemand hard aan zijn mouw trok. Geschrokken herkende hij het gezicht van de griffier van de rechtbank. Iwan had tijdens het proces naar de man zitten kijken. Hij was klein en had een bril op die, telkens als hij zijn hoofd ophief, het licht weerspiegelde. Hij had maar zitten schrijven en schrijven. Allemaal leugens over een goed mens, had Iwan gedacht toen hij het zag.

Nu was het gezicht van de griffier wit van angst over wat hij deed. Met hese stem fluisterde hij, terwijl hij Iwan wat papieren gaf: 'Hier. Hij is veroordeeld op grond van valse bewijzen. Jullie kunnen ertegen in beroep gaan'.

In paniek had Iwan om zich heen gekeken. Maar de verwarring in de rechtszaal was zo groot, en de mensen drongen met zo'n vastberadenheid om Katsjenko heen, dat niemand iets in de gaten had.

Bijna onwillig had Iwan de papieren in zijn zak gestoken. Iemand anders sloeg de griffier bijna de bril van de neus, en hij greep er wild naar, terwijl hij zich omdraaide en maakte dat hij wegkwam. Er stonden tranen in zijn ogen. Daarna was hij tussen de mensen verdwenen.

Nog helemaal van streek had Iwan de papieren aan papa gegeven, toen ze op de terugweg op veilige afstand van het gerechtsgebouw waren.

Papa had ze niet eens ingekeken. 'We zullen ze aan een predikant geven,' had hij verdrietig gezegd. 'Nu zullen ze broeder Katsjenko niet veel helpen'

'Maar waarom gaf die man ze dan aan mij?' fluisterde Iwan. 'Hij was doodsbang. Hij had ontdekt kunnen worden.'

Papa knikte en keek even over zijn schouder, voordat hij antwoordde. 'Waarschijnlijk is hij in het geheim ook een gelovige.'

Ja, dat was mogelijk. Iwan wist dat veel mensen in de Sovjet-Unie in de Heere Jezus geloofden, maar daar om de een of andere reden nooit over spraken. Ze gingen nooit naar de kerk en hadden geen vrienden onder de christenen.

'Er zijn heel wat redenen waarom die mensen dat zo doen,' zei papa dikwijls. 'We mogen hen niet veroordelen. Ze hebben het erg moeilijk. Soms doen ze onverwachts een stap naar voren en helpen ze ons op een geweldige manier.'

Iwan kwam weer terug tot de werkelijkheid van het ogenblik. Hij kreeg een watervogel in het oog, die van de ene ijsschots naar de andere fladderde, alsof hij zocht naar een veilig plekje om te landen. De vogel zag er mager en kwetsbaar uit. Iwan volgde hem met een zekere spanning. Soms was het alsof de wind

hem even opnam, en dan zweefde hij stil boven het brekende ijs.

Pjotrs stem deed Iwan opschrikken. 'Hallo!'

Iwan durfde niet naar zijn vriend te kijken. 'Hallo, Pjotr.' Pjotr zweeg even en gaf Iwan toen een klap op zijn rug. 'Kop op, Iwan. Alles is goed. Mama, Sonja en ik maken het goed. Jij bent nog eens een echte vriend, dat je je zoveel zorgen over ons maakt!'

Iwan keek Pjotr dankbaar aan. De woorden van zijn vriend gaven hem weer wat moed. Hij had Pjotr voor het laatst in de rechtszaal gezien, toen zijn vader veroordeeld werd. Daar had Pjotr, ondanks zijn vijftien jaar, gehuild als een kind. Hij had er vreselijk uitgezien met zijn gezwollen ogen, en zijn gezicht was wit weggetrokken door een gebrek aan slaap.

'Sonja doet heel normaal. Een meisje van drie jaar begrijpt dit soort dingen nog niet. Daar zijn mama en ik erg dankbaar voor.' Pjotr aarzelde even. Hij stopte zijn handen in zijn zakken en keek uit over de rivier.

'Er is nog iets gebeurd, Iwan. Daarom wilde ik je spreken.' Iwan keek zijn vriend bezorgd aan. Pjotr hield zijn ogen op het water gericht, dat in de diepte tegen de muur klotste. 'De geheime politie is nog niet tevreden dat mijn vader weggestuurd is. Ze willen nu dat mijn moeder hem ook veroordeelt.'

'Hem veroordeelt? Maar Pjotr, wat houdt dat in?'

Pjotr legde een waarschuwende vinger tegen zijn lippen en antwoordde zachtjes: 'Dat houdt in dat ze haar zover willen krijgen dat ze zegt dat hij een slecht mens is, en dat ze het met zijn veroordeling eens is. Dat hij inderdaad niet wilde werken om zijn gezin te onderhouden. Als ze weigert dat te verklaren, zullen ze Sonja en mij bij haar weghalen om ons te laten opvoeden in een weeshuis van de staat'.

Iwan keek zijn vriend met afgrijzen aan. Het geklapper van vleugels deed hen beiden opkijken naar de watervogel die, door de wind opgetild, nu vlak bij hen was, en daarna met een diepe duik naar het water schoot. Plotseling brak er een glimlach op Iwans gezicht door.

'Maar God is er ook nog!' Opwinding greep Iwan aan. 'Wie in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, zal overnachten in de schaduw van de Almachtige.'

Iwan zei zijn lievelingsvers uit de Bijbel op met een overtuiging alsof de woorden volkomen nieuw voor hem waren.

'Ja!' Pjotr greep Iwans hand en lachte. "De HEERE is de Vader van de wezen en Rechter van de weduwen." O, Iwan, wat ben ik blij dat ik christelijke vrienden heb!' Blij keken de twee jongens elkaar aan.

'Kom mee, Pjotr,' zei Iwan zacht. 'We gaan een stuk langs de rivier wandelen en samen bidden.'

‘Ene-tweeje-drieje-vier! Ene-tweeje-drieje-vier!’

Een koude wind blies door het open raam naar binnen en deed de gordijnen tegen de muur waaien en de bladzijden van mama’s kalender op en neer klapperen. Katya’s gezicht was rood van de inspanning en de kou, terwijl ze probeerde Iwan bij te houden met zijn ochtendgymnastiek.

Iwan had het verschrikkelijk koud en wilde dat hij het raam niet zo ver had opengezet. Het leek wel of de winter in al zijn kracht was teruggekeerd. Maar zolang Katya niet klaagde, zou hij dat raam niet dichtdoen. Hij telde steeds sneller, totdat Katya het niet meer kon bijhouden en in lachen uitbarstte. Tenslotte liet ze zich hijgend in een stoel vallen. ‘Iwan, dat gaat echt te vlug! Met zo’n tempo kun je je oefeningen niet behoorlijk doen, hoor!’

Mama opende de deur van de slaapkamer en keek naar binnen. De tocht tussen het open raam en de deur was verschrikkelijk. Ze stapte snel binnen en sloot de deur achter zich.

‘Jongens toch! Wat is het hier koud.’ Ze sloot het raam en huiverde, terwijl ze haar haar glad streek. ‘Willen jullie ziek worden?’

Iwan antwoordde met zo’n kracht ‘nee’ dat mama ervan in de lach schoot. Dit was nu echt niet het